

העולם הזה (קאן, ברלין וכו').
 ● קח קורס מזרח באיטלקית. בלי שפה זו יהיו חיך מרים כלענה, כי אז תצטרך להתמודד עם תירגום סימולטני, שהוא אולי תירגום אבל בוודאי לא סימולטני. המתרגמת בוחרת לה בחופשיות את המושגים שנראים לה חיוניים לתסריט, אבל לפעמים דעתה שונה מדעת התסריטאי.

● תכנן את נסיעתך גם בטרם קיבלת מן הפסטיבל אישור להשתתף בו. עד שהתשובה תגיע אליך, עלול הפסטיבל להסתים.

● בדוק את הזמנת ביתהמלון שלך. חזור וברוק. העניין טומן בחובו הפתעות. אורחים רבים מצאו את עצמם נודדים במשך 24 שעות על מיוזדותיהם. מאחר שהנהלת המלון לא ידעה מה שהנהלת הפסטיבל ידעה והאורח לא ידע מה ששניהם ידעו, שלמעשה החרר שלו נמסר למישהו אחר, שחררו נמסר למישהו שלישי.

● ארוז מעט ככל שתוכל. למיקרה שתצטרך לגרור מביתמלון אחר לשני — בהתחלה, באמצע או לקראת סוף הפסטיבל (מפאת אותו סדר מופתי המאפיין את האירגון כולו). מוטב שלא תשבור את גבך על מיוזדות. אם יש לך מכונתכתיבה, מכשיר הקלטה ומצלמה זה כבר משא מספיק. נסה ליותר על בגדים להחלפה, אבל אל תישכח ואפ נגר יתושים. נצייה בחדש אוגוסט מלאה תיירים וחרקים שונים.

● הבא איתך מחשב זעיר. כדי לברר לעצמך לאיזה הקרנות אתה יכול להיכנס עם כרטיסי הכניסה שלך. לפי ציבוע (וצבע שונה לגבי כתב, צלם, אורח, מפקד, כתבייומון, ועוד ועוד). בעלי כרטיס כחול אינם יכולים להיכנס לאלום בשעה שבה צופים בעלי כרטיס צהוב, והתקנות בנושא זה לגבי הסרנים הם בבחינת ייחג וכל יעבור.

● אם כבר היית בפסטיבלים אחרים ואתה רגיל לצאת מסרט שאינך מתלהב ממנו ולהיכנס לסרט אחר — שכח מזה. אתה יכול לצאת מכל דבר אבל אינך יכול לאחר לסרט אחר.

● זה אומנם יפה מאוד שמכבדים את הסרטים, רק חבל שלא מכבדים אותם גם בצורת ההקרנה. לא פעם מקרינים סרט על גורל מסך לא מתאים. בעזרת מכונתהקרה חורקת וצוידקול גרוע, אבל העיקר — שהקהל ידויה.

● בדוק את מיקומו של ביתהמלון שלך — אם הוא רחוק מארמון הפסטיבלים, שכור לך אופניים. הם יעזרו לך לבלות את השעתיים שיישארו לך אם תאחר להקרנה ולא תוכל להיכנס לסרט אחר, או אם תמצא את עצמך בלי תירגום בגוף הסרט.

● למרות הסרט גונבי האופניים, בנוצייה אין גונבים אופניים. הם ווליס יותר מארוחתצ'ריים.

תדריך

חובה לראות:

תל'אביב: שובו של מרטין גר לה טראוויאטה.
 יריש'לים: לה טראוויאטה. זליג.
 חיפה: אמקוליפסה עכשיו, סיפורו של נהג מונית.

תל'אביב

מוסיקאי תל'אביב: במיסגרת שבוע הסרט הצרפתי כדאי לראות שני סרטים: כתבים. סרט תיעודי של ריימונד דהפארוו על עבודתם של צלמייעותנות בפאריס: גורלה של זוליט. סירטה של אלין איסרמן על אשה המקריבה את חייה למען בנימישפחה.

*** לה טראוויאטה: (לב 1 איי טלוויזיה) גם מי שאינו מושגע לאופרות ויכל להנות מסרט יפה זה ישיט בו גם אסתטיקה קולנועית לשמה וגם ביצוע מוסיקלי נדיר ומישחק חולם.

*** שובו של מרטין גר: (חן 3 צרפת) אחד הסרטים היפים ביותר שיעשו הצרפתים בעת האחרונה על תגובתה של החברה והמישפחה נוכח אדם שנעלם וצץ שוב ביום בחר אחד בכפרו.

למען האמת, כל מה שרצה גונבי בצורה גולמית. חריפה ומחוספסת יותר. יותר קשה לקבל זאת ללא נופים מרהיבי-עיניים ציוריות. אבל דווקא משום כך יש לעיתים תחושה שהסרט האמיתי יותר שבין השניים. העלילה עוסקת ברועים נודדים מאנאטוליה. הצריכים להגיע לאנקרה יחד עם עדר הצאן שלהם. כדי למכור אותו שם. הפרימיטיביות המרגיזה של המישפחה אשר במרכז הסרט. צורתהחיים שלהם. אשר לא השתנתה מאז ימיהביניים. השנינה התהומית שנדמה כאילו היא סס-החיים המחזיק אותם יחד — כל אלה מתוארים בצורה בוטה וללא כל רחמים. אבי המישפחה, שאינו יכול לסלוח לבנו על שנשא בת של מישפחה יריבה. ואינו יכול לסלוח לה על שילדה רק ולדות מתים. נסיונו הנואש של הבן להגן על זוגתו. ועם זאת לא לחרוג מן הצייתנות המוחלטת שהוא חייב לאביו. שתקנותה העקשנית של האשה שאינה מוציאה הגה ממה בסביבה

אנשים פשוטים

מלצר (צפון, תל-אביב צרפת) — ב' עידן זה, שבו הגיל הממוצע של צופי הקולנוע הוא מתחת ל-30. צריך סרט שגיבורו הוא מלצר מזדקן מן השורה להיאבק קשה כדי להגיע לקהל הנכון. אולם אם יצליח בכך, אין ספק שהוא עשוי לגרום לאותו קהל הנאה רבה.

קלוד סוטה, בימאי שהמומחיות שלו הוא המעמד הצרפתי הזעיר-בורגי, על הבעיות הקטנות שלו והשמחות הקטנות שלו. משתמש שוב באיב מונטאן בתפקיד הראשי (הוא עשה זאת כבר בסרטים קודמים כמו סויר והואלי או וינסן פרנסואה. פול וכל האחרים). כל הסרט כולו הוא מעקב אחרי אלכס. רב-מלצרים שחלומו הוא להפוך פיסת חוף, שבאה אליו בירושה. לג'ושעשועים לחודשיהקץ.

העלילה עצמה, למען האמת, דלה למדי. לעיתים, סוטה אפילו נוהג קלות-ראש ומזיזות בפיתרון הבעיות הדרמאטיות המתעוררות בה. כמו למשל הגיוס של הכספים הדרושים למימוש חלומו של אלכס. אולם עיקר קישומו של הסרט הוא דווקא בין השיטין של הסיפור עצמו. במערכת היחסים שנרקמת בין אלכס לסביבתו. חבריו לעבודה. מלצרים כמוהו. מוזגים או טבחים. הרומנים הקצרים שלו. וחבריו מן העבר. כאשר היה רקדן ג'אז (משהו מגיבורי השירים של מונטאן מתגנב כאן). מעל לכל, מצליח הסרט להעביר את התחושה של

איב מונטאן: עיצוב מעולה למלצר מזדקן

איש אשר סימני הגיל מתחילים לתת בו אותותיהם. איש אשר השלים במידה רבה עם כישלונותיו ומסתפק בהצלחותיו הקטנות.

מי שהולך לקולנוע כדי לברוח מן המציאות האמורה של היומיומי עשוי לכעוס על הסרט הזה. אולם מי שידע להתבונן בו. ימצא את אותם הפרטים הקטנים שבחיים. אשר עושים אותם לנסבלים, על אף כל הצרות.

מירון נגד הסרט

אלופים (רביחן, תל-אביב, אנר ליה) — האמת היא שבישראל אוה- בים מאוד סרטים כאלה: סוחטי- דמעות. מפעילים את יצר-ההש- תפתות-בצער של הלב היהודי הרחום. מה עוד שמן ההתחלה מובטח סוף טוב. מימרחים מן הסוג הזה מוצגים לעיתים קר- ובות בימי השישי אחרי הצהריים בטלוויזיה בשפה הערבית. וכולם יודעים עד כמה פופולארית מישבצת השידור הזאת. עצם העובדה שהסיפור של הסרט הזה הוא סיפור אמיתי אינה משנה כהוא זה באשר לרמתו. מה שמשנה היא העובדה שהסיפור מוצג על המסך בצורה השחוקה והמיושנת ביותר שאפשר להעלות על הדעת. כאשר עצם העובדה כי גיבור הסיפור, בוב צ'אמפיון, הוא גם היועץ הטכני של הסרט. מבטיחה מראש ששום דבר רע לא יאונה לו.

העלילה מספרת על פרש מצליח מאוד במירוץ הסוסים באנגליה, אשר יום בהיר אחד לקה במחלת הסרטן. מרגע זה והלאה מוזמנים הצופים לסידרה ארוכה של מיבחנים, בדיקות וטיפולים כימותרפיים למיניהם. הנערכים בעזרת המיכשור המשובכל ביותר. מול מצלמת הקולנוע, כאשר הפרש עומד בכל בגבורה רבה. תוך אמון מוחלט ברופאים המסורים המטפלים בו. זאת, כמובן, אחרי שמצליחים לשכנע אותו שהוא חולה ברצינות ולא בנחוק. ושכל דחייה בטיפול עשויה לקרב אותו אל

ג'ון הרט: מיקרה עצוב אבל מעודד

קיצו בעוד כמה חודשים.

הערך האמיתי היחידי שיש לסרט זה היא דווקא העובדה שהוא מתאר מיקרה של מחלת-סרטן שבה יכול האדם לנגע הנורא הזה. אם יש מי שיישאב ולוא מעט עידוד מן הפרשה הזאת. הרי גם ללא ההישגים האמנותיים. היא היתה שווה את המאמץ.